

Unistuste jahtimise suvi

Inglise keelest tõlkinud Aive Lauriste

HOLLY MARTIN

PEGASUS

ESIMENE PEATÜKK

Eva Blue kõndis mööda Clementine'i avenüüd, kevadise hilise pärastrõuna päike selga silitamas. Värsked õied tantsisid taimedel, mis valgusid rippkorvidest ja lillepottidest üle sepistatud raudtarade. Puudele olid äsja ilmunud pungad, kuid läks veel nädalaid, enne kui neist kaunid roosad õied puhkesid. Tänavakeskel asuva kinnise ühisaia puude oksad sirutusid üle tara, lubades piiluda saladusi, mis peitusid suletud väravate taga.

Kui Eva väike oli, tavatsesid nad emaga seal murul lamada, õielehed langemas neile nagu konfetid. Ema armastas õitseagega ja kurvastas alati, kui õied varsti pärast puhkemist närbusid.

Sellest oli tükk aega möödas, kui Eva viimati ühisaias käis. Ema oli aastaid tagasi võtme kindlasse kohta peitnud ja see jäigi kadunuks – nagu paljud ema asjad, mis paistsid pidevalt ebatavalistesse kohtadesse sattuvat. Eva naeratas hellalt, meenutades kõiki kordi, kui ta emal külas käies kaotatud telefoni, võtmed, käekoti või ostunimekirja leidis.

Juliette'i mõtted paistsid alati keerlevat sadade asjade ümber, mida ta tegema pidi. Ta oli ametis jooga-, Zumba- või salsatundidega, postitantsu õppimisega, maalimise, keraamika, mosaiikide või ehte valmistamisega. Kõikjal leidis alati poolikut käsitööd, lõpetamata maale, pooleldi valmis keraamikat. Ta oli hajameelne ja püsimatu, pea pidevalt pilvedes.

Ema oli asjade kadumises süüdistanud Gladyst, kummitust, kes nende majas elas. Kuid peale kadunud asjade ei leidnud Eva

eeterlikest olenditest kunagi mingeid märke. Ka Juliette polnud teda näinud, kuid see ei takistanud teda Gladyst süüdistamast. Juliette rääkis Gladysega, küsis temalt nõu, ja kuigi Juliette ei saanud kunagi mingeid vastuseid, ütles ta, et pärast asjade läbiarutamist Gladysega teadis ta alati, kuidas probleemi lahendada.

Eva mõtiskles laisalt, kas Juliette ja Gladys on nüüd kusagil koos, et ühiselt pahandusi korda saata.

Eva kõndis ema neljakorruselise Victoria-aegse ridamaja kivitrepist üles ja astus sinisest uksest sisse. Ta sulges selle vaikselt ja kuulas mõne hetke lõplikku ja täielikku vaikust. Kui emast oli saanud kummitus, kes kolistas kusagil oma ahelaid, siis siin ta seda igatahes ei teinud. Siin polnud mingit elu, ei midagi, mis oleks meenutanud värvikat ja ülevoolavat naist, kes Juliette oli olnud. Tema majas mängis alati muusika, midagi klassikalist nagu Beethoven, midagi nüüdisaegset nagu Ed Sheeran või Calvin Harris, mingi seitsmekümnendate lööklaul ABBA-lt, või muusikali- või filmimuusika palad „Lõvikuningast“ või „Hüljatutest“. Tihti mängis elutoas üks lugu ja kõõgis sootuks midagi muud. Samal ajal laulis ema kaasa mingile kolmandale loole, mis mängis vaid tema peas, kui ta ühest toast teise tantsis. Ta tantsis kogu aeg.

Säraavad värvid, mis tubade seinu kaunistasid, olid alles – punased, kuldsed, lillad ja türkiissinised toonid –, kuid need tundusid inimeseta, kes neid armastusega maalinud oli, kuidagi tuhmimad. Kuigi Evale meeldis mõne särtsaka padja või erksa maaliga oma kodule värve lisada, olid ema majas värvid kõikjal – kõik ukсед olid eri värvi, vaipadel ja mööblil oli kasutatud toone, mida Eva poleks iial kokku pannud, kuid siin näisid need kõik sõbralikult koos toimivat.

Eval polnud südannt neid üle värvida, kuid ta teadis, et peab seda tegema, kui ta maja maha müüa tahab. Ta valiks midagi praktilist, võib-olla mingi kreemika või magnooliatooni, nagu tema korteris. Kuid värvide kaleidoskoobist vabanemine tähendaks ema viimaste jälgede hävitamist lapsepõlvkodust. Ta ei talunud seda mõtet.

Viimaste kuude jooksul oli Eva ema elu kokku pakkinud, viinud riided heategevuspoodidesse, ladunud Juliette'i armastatud nipsasjakesed kastidesse ja toimetanud osa neist oma korterisse, müünud mööblit ja maale. See oli mõistlik käitumine. Ta oli ka mõelnud tagasi lapsepõlvekoju kolimisest, kuid see ei olnud praktiline – mida ta nii suures majas üksi teeks?

Ta kirtsutas nina. Tema mõistlik, praktiline pool oli hakanud talle viimasel ajal närvidele käima.

Kuid mis oleks siia kolimise ja kõigi nende mälestustega elamise mõte – emaga köögis kooki küpsetamas, lapsepõlve toaseinale kaelkirjakuid, elevant, lõvisid ja tiigreid maalimas, aias veesõda pidamas, diivanil pikutamas ja filme vaatamas. Elu, mida nad emaga jagasid, oli sööbinud igasse toanurka. Ta oli siin sündinud, ema magamistoas, kakskümmend seitse aastat tagasi, kui tal hakkas maailma saabumisega nii kiire, et ta lihtsalt ei jõudnud kiirabi ära oodata. Kas ta tõesti tahab siin jälle elada? Kas see poleks liiga valus? Või oleks see viis emaga sidet hoida, nüüd, kui mälestused hakkavad tuhmuma? Ta oli hommikul advokaadibüroos arutanud seda oma armastatud tädi Laureliga. Laurel arvas, et Eva peaks maja alles hoidma, kuid et see on täielikult tema otsus.

Ta ei tahtnud seda otsust langetada, kuid testament oli lõpuks kinnitatud, kokkulepped saavutatud, tänasest hommikust alates

kuulus maja täielikult talle ja ta võib sellega teha, mida tahab. Nagu ka üüratu summa, kakskümmend kuus tuhat naela, mis oli täpselt pool ema varast, millest teise osa päris Juliette'i õde Laurel.

Eval polnud aimugi, mida rahaga peale hakata. Neli või viis aastat tagasi oleks see raha talle marjaks ära kulunud. Ta oli olnud kunstnik ja töötanud kaanekujundajana, peamiselt selleks, et maalimise ja lõuendite eest maksta, kui ta väikeses üürikorteris elas ja üritas maja ostmiseks tagatisraha kokku kraapida. Kuid siis hakkas töö kaanekujundajana arenema ettearvamatutes suundades ja ta võis osta väikese kahe magamistoaga korteri. Temast sai kiiresti kirjastamisvaldkonna tippkujundajaid ja see võimaldas tal hästi teenida. Alles mõne kuu eest, pärast aastapikkust säästmist, oli tal õnnestunud kodulaen tagasi maksta. Ta polnud kaugeltki rikas, kuid tal polnud võlgu – ei mingeid krediitkaarte ega laene –, niisiis polnud tal seda raha *vaja*.

Tundus vale lõigata ema surmast kasu, kuid ta maksaks meelsamini sada korda rohkem, et teda tagasi saada. Juliette'i surmast oli möödas kaheksateist kuud, ja kuigi Eva ei arvanud, et kunagi saabub päev, kui ta ema surmast üle saab, oli toimetulek sellega ajapikku kergemaks muutunud.

Ta arvas, et paneb raha säästuarvele mustade päevade tarbeks.

Ta vaatas trepi kõrval rippuvat raamitud fotot New Yorgist. See oli koht, kus ei tema ega ema polnud kunagi käinud. See rippus seal kui meeldetuletus unistuse kohta, mis võib ühel päeval teoks saada, või nii oli ema öelnud. Selle foto vaatamine oli lapsena pannud Eva igatsema kauge linna tulesära järele. Juliette oli rääkinud restoranidest ja poodidest, mis on ööpäev ringi avatud, tossude ostmisest kell kolm öösel, kui tuju peaks tulema. Juliette

oli rääkinud toitudest, mida seal süüa saab, vaadetest ja lõhnadest. Ta oli rääkinud Evale, et ühel päeval söidavad nad koos sinna, kuid seda ei juhtunudki, ja nüüd oli juba hilja. Võib-olla kasutab ta raha, et nädalavahetusel sinna sõita. Jumal, see mõte erutas ja hirmutas teda ühtaegu.

Eva erines oma emast nii mitmel moel. Tema emal oli olnud imeilus lauluhääl ja ta oskas graatsiliselt tantsida, Eva seevastu laulis nagu kass, keda kägistatakse, ta oli kohmakas ja saamatu ja ilma igasuguse rütmitajuta. Juliette oli olnud pikk, blond ja nõtke, Eva oli lühike, brünett ja parimal juhul lopsakas, kuigi paljud oleksid tema keha ka pirnikujuliseks nimetanud.

Kuid nende suurim erinevus peitus ellusuhtumises. Juliette haaras elul sarvist, hüppas sadulasse, kauboikaabu ühes ja veiniklaas teises käes, ning ratsutas metsiku hobuse seljas, lai naeratus suul. Ta haaras igast võimalusest, ei öelnud kunagi ei ja tahtis näha iga maailmanurka. Ta sõbrunes inimestega kergelt, vesteldes sundimatult isegi võhivõrastega. Eva eelistas omaenda seltskonda, oli ülimalt rahul õhtu veetmisega oma korteris ja kui aus olla, tundis pisukest hirmu maailma ees, mis jäi väljapoole tema isiklikku mulli. Ta oli uudiseid näinud: maailm oli kuri ja hirmus paik. Ja kuigi olemas olid kohad nagu New York, kuhu ta oli alati minna tahtnud, arvas ta, et läheb sinna kellegagi koos. Introvertse inimesena ei olnud tal palju sõpru, ja olemasolevad olid abielus ja kasvatasid lapsi. Reisikaaslasi polnud kusagilt võtta.

Puhkused emaga olid lapsepõlves olnud paras katastroof. Nad ootasid puhkuselt väga erinevaid asju. Juliette'ile ei olnud päevitustoolil lamamist ja raamatu lugemist olemas.

Emal rentis räämas vana Jeepi, pistis Eva tagaistmele ja kärutas mööda ohtlikke mägiteid, et külastada mõnes kõrguskartust

tekitavas mägikülas asetsevat vana kloostrit. Nad käisid veesuusatamas, surfimas, sadulata ratsutamas, seiklusradadel, ATV-dega sõitmas, kuid ükski neist tegevustest ei pakkunud Evale pinget. Ta sai ema elamusreiside aastatel rohkem luumurde, kui ta jõudis kokku lugeda. Eva usk, et ema tagab talle turvalisuse, oli vähehaaval kahanema hakanud, kuni sellest ei jäänud enam midagi järele.

Kui Eva vanemaks sai, ei tundnud ta end enam kohustatuna ema reisidel osalema. Ema oli saatnud igalt poolt postkaarte: mõnikord paar kiiruga kritseldatud rida, enne kui ta järgmisele seiklusele suundus, mõnikord aga olid kirjad pikad, kuna ema oli üritanud kõik oma elamused kirja panna, nii et sõnad olid lugemiseks peaaegu liiga väikesed. Iga kiri lõppes kulunud klišeega: *soovin, et oleksid siin*. Ja Eva teadis, et ema tõesti soovis seda.

Tol ajal lükkas ta ema kutsed tagasi, põhjendades seda töökohustustega. Kuidas ta seda nüüd kahetses! Ta istuks mootorratta tagaistmel, maadleks krokodilliga ja teeks *benji*-hüppe maailma kõrgeimalt sillalt, kui sellega kaasneks veel üks kallistus emalt, veel üks hilisõhtune vestlus banaanide ja vanillikastmega täidetud kausi taga.

Ta vaatas New Yorgi taevakaarel vilkuvaid tähti ja vangutas pead. Ei, ükski ta sinna sõita ei saa. Võib-olla investeerib ta raha aktsiatesse. Ta teeb sellega midagi mõistlikku, selles ta ei kahelnud, mitte ei kuluta seda ulmelistele rumalustele.

Ta läks trepist üles, möödudes seinale riputatud fotodest, millest ükski polnud päris otse. Seal oli palju fotosid päikesetõusudest ja -loojangutest. Juliette armastas suurejoonelisi päikesetõuse ja -loojanguid. Ta ütles, et päikesetõus on uus algus, ja et eesootava päeva võimalused on alati lõputud. Ja et ilus päikeseloojang lõpetab täiuslikult suurepärase päeva.

Eva teadis, et peab fotod kastidesse pakkima, need olid viimane tõend ema elu kohta selles majas, kuid selle töö kavatses ta ette võtta mõnel teisel päeval.

Eva peatus ja naeratas, vaadates fotot emast suure Harley-Davidsoni seljas.

Kui Eva sai telefonikõne, milles teatati, et ema on surnud, ei olnud see teab mis suur üllatus. Südantlõhestav küll, kuid mitte üllatav, kui arvestada, kuidas Juliette oma viimased eluaastad veetnud oli. *Benji*-hüpped, elevantide seljas ratsutamine, lõvide kallistamine, deltaplaanidega lendamine – Eva peaaegu ootas kõnet, milles öeldakse, et ema ei tulegi enam koju. Lõpuks oli auto talle otsa sõitnud, mis tundus liiga igav lõpp kellelegi, kes oli särav ja värvikas nagu Juliette. Ta oli alati öelnud, et kui ta sureb, teeb ta seda stiilselt, ja et tema surm on nii tähelepanuväärne, et see jõuab ajalehtedesse. See jäi tal igatahes saavutamata.

Eva läks ülemisele korrusele ja vaatas üle toad, kus polnud enam midagi, mis majast kodu teeks. Ainus ruum, mis oli veel korrastamata, oli pööning, ja Eval polnud aimugi, mis teda seal ootab.

Kui Eva lapsena siin elas, hoiti pööningul jõulukaunistusi, see oli kõik. Ta polnud seal kunagi käinud, ja nii palju kui ta teadis, polnud ka ema redeli purunemisest saadik seal käinud. Juliette ei parandanudki redelit ära, niisiis ei tohiks seal olla muud kui mõni karbitäis jõuluchteid ja karda.

Eval oli olnud ettenägelikkust laenata Laurelilt mõne päeva eest redel, mis ootas teda nüüd luugi all. Ta keris redeli lahti ja ronis üles, avades luugi ja lastes uksele ühele küljele langeda.

Väikesed tolmutükid lendlesid õhus, justkui oleks need valla pääsenud ammu unustatud kohast. Kui see oleks üks tema

kujundatavatest lasteraamatutest, ootaks teda seal üleval müstiline raamat, mis viib lugeja kaugele maale, unustatud aarde juurde, millel on saladuslikud võimed, ja võib-olla koguni mõni langenud ingel ämblikuvõrkude vahel. Eva praktiline pool teadis, et sellist aaret ta eest ei leia.

Eva astus pööningule ja vaatas ringi. Seal oli väike ventilator, mis lasi peenikestel kuldlintidel tolmusel põrandal keerelda, kuid ülejäänud pööning oli pime. Ta kobas ringi ja leidis lüliti. Üksildane pirn lõi keset katusealust põlema, kuid üllataval kombel tungis valgus igasse nurka ja prakku.

Pööningul oli kolm korralikult üksteise otsa laotud läbipaistvat plastkarpi, mis ilmselt sisaldasid jõulukaunistusi. Ühe tala najal seisis isegi kunstjoulupuu. Pööninguluugi kõrval oli ka paar muud kasti. Üks näis olevat täis erinevat roosat värvi beebiriideid. Teises paistsid olevat tema lapsepõlve mänguasjad, isegi katkised. Peale nende ei paistnud seal muud olevat.

Eva vaatas ringi: mingit supervõimetega müstilist objekti seal igatahes ei olnud. Järelikult kulub pööningule vähem aega, kui ta oletanud oli.

Ta läks mänguasju sisaldava kasti juurde ja võttis sealt paar pealmist välja. Need olid kaks nukku, ühel juuksed tänu Eva vil-dikatöötluusele rohelised, teisel sinised. Ta naeratas, meenutades ema reaktsiooni imagomuutusele. Juliette oli kuulutanud nukud merineitsiteks, ja nad olid ülejäänud päraslõuna veetnud merineitsitele riideid õmmeldes.

Ta tõstis mänguasju ringi ja leidis tuhmkollase heegeldatud eesli, kelle nimi, nagu ta selgelt mäletas, oli Joshua. Ta oli seda lapsena kõikjal kaasas kandnud.

Ta tõstis pealmised mänguasjad eest, mõned neist selgelt beebilelud, ja leidis ümbriku. Ta võttis selle kätte: see oli raske.

Ta avas selle ja mõistis, et see on tema esimene sünnipäevakaart Juliette'ilt. Ta libistas sõrmed üle roosa kirja, mis ütles „Minu ilusale tütrele“. Ta naeratas kaardil olevale karuemale, kes embas karupoega, kes omakorda embas number ühte.

Ta avas kaardi ja leidis pika kirja, mis oli kirjutatud kaardi sisse. Eva hingas sügavalt.

Kiri emalt. Kuigi see oli kirjutatud kakskümmend kuus aastat tagasi, oli nendevaheline side, mille tuhmumist Eva kartis, nüüd sama sitke ja selge, nagu see alati oli olnud.

Eva istus lähimale kastile ja hakkas lugema, surudes Joshuat vastu rinda.

Mu kallis Eva

Täna on sinu esimene sünnipäev ja mul on su suhtes nii palju lootusi ja unistusi. Ma soovin sulle suurimaid seiklusi, selliseid, mis panevad su südame kiiremini lööma ning viivad sind kaugetele randadele ja eksootilistele maadele. Ma soovin sulle suurt ja täielikku õnne, mis täidab su olemuse ja hinge. Ma soovin sulle suurimat armastust, ma tahan su kõrval näha kedagi, kes ajab sind naerma, kohtleb sind kui kuningannat ja hoiab imelisel rännakul läbi elu su kätt. Leia midagi, mida armastad, midagi, mis muudab sind kirglikuks, ja tee seda. Elu on liiga lühike ja me ei tea kunagi, mis ootab järgmise nurga taga, niisiis ole üleannetu, metsik ja pöörane, ja ära muretse selle pärast, mida inimesed sinust arvavad. Need, kes su üle kohut mõistavad, ei ole sulle olulised, ja need, kes on sulle olulised, lõbutsevad koos sinuga. Ole lahke, ole lootusrikas, ära lakka õppimast, loe kõike. Ole vapper ja jahi oma unistusi.

Armastan sind, mu ilus tüdruk

Ema xx

Pisarad valgusid ta silmi, kui ta sõrme üle sõnade libistas ja neid uuesti luges. Ta mõtles, kas elu, mida ta elas – enamasti kell kümme õhtul juba kuumas šokolaadis ja hea raamatuga voodis –, valmistaks emale pettumuse. Tema elus polnud mingeid suuri seiklusi, ei mingit unistuste jahtimist, ei mingit suurt armastust ega pöörasust. Tal oli küll töö, mida ta armastas, nii et sellega võis ema rahule jääda, arvas ta.

Millal oli tema elu nii ... tavaliseks muutunud? Kus oli elevus, mida ema oli jahtinud, mis täitis ema elu riskide, elamuste ja naeruga? Ta vaatas tolmusel pööningul ringi ja uuris Joshuat. See ei olnud elu, mida ema oli talle soovinud, mitte sinnapoolegi.

Ta pistis kaardi teksapükste taskusse, teadmata, mida nende sõnade, nende tulevikulootustega, mida ta kinni ei püüdnudki, peale hakata.

Ta tõusis, pühkis silmi, ning tassis mänguasjad ja beebiriided redelit pidi alla. Ta viib need kõik heategevuspoodi.

Ta läks tagasi pööningule ja tõi jõulukaunistused ettevaatlikult alla. Ta sorteerib neid hiljem ja valib välja need, millega on seotud sentimentaalsed mälestused. Ta läks tagasi jõulupuud tooma, ja siis leidis ta selle. Tema süda hakkas peksma, sest ühe tala kõrval oli väike aardelaegas. See oli tehtud tumedast puidust, sellel oli kaarjas kaas ja selle külgedele olid graveeritud kuldlehed. Ja kuigi oli väga ebatõenäoline, et Pika Johni kadunud aare oli ema Lääne-Londoni majas, läks Eva selle juurde ja libistas käe üle puidu, enne kui ta metallist kinnituse lahti tegi ja kaane kriginal avas.

Selle sees olid koltunud roosad paberiribad. Ta sobras paberite vahel, otsides käesuuruseid dubloone või rubiine. Kuid laekas ei olnud üldse mitte midagi. Eva ohkas ja istus kandadele. Siis märkas ta kaane sisse torgatud paberilehte.

Viltpliatsi ja emale omase lокkava käekirjaga olid sellele kirjutatud sõnad „Minu unistuste laegas“. Paberi alumises servas oli kuupäev. Kiire arvutus näitas, et kiri oli kirjutatud päev enne Juliette'i kaheksateistkümnendat sünnipäeva, kui tal oli veel terve elu ees.

Mida oli unistuste laegas roosade serpentiinide vahel sisaldanud?

Ta vaatas paberiribasid ja märkas, et mõnele oli sama lокkava käekirjaga midagi kirjutatud.

Uju delfiinidega.

Ta vaatas teisi paberiribasid ja mõistis, et ka neile oli midagi kirjutatud.

Külasta Suurt kanjonit.

Ta võttis järgmise.

Vaata keskööpäikest.

Need olid tema ema unistused. Iga unistus oli kirjutatud eraldi paberiribale. Neid pidi seal olema oma nelikümmend või viiskümmend tükki.

Ta võttis need kõik välja, lugedes neid ükshaaval.

Laula Eiffeli torni tipus.

Leia Egiptusest kadunud kuld.

Uju Ülemjärves.

Laula kuninganna ees.

Ta luges need kõik läbi ega suutnud lakata naeratamast. Ta teadis, et Juliette oli mõned neist teoks teinud, kuid enamik jäi saavutamata.

Aasta pärast seda, kui Juliette oli need tulevikulootused kirja pannud, oli ta jäänud Eva ootele, ja see oli ilmselgelt kõigele sellele lõpu teinud. Juliette kavatses maailmas rännata ja elada

seiklusrikast elu, ja kuigi hilisematel aastatel oli ta just seda tegema hakanud, oli enamik unistusi selles laekas ellu viimata. Eva sünd oli kõigele sellele punkti pannud.

Eva teadis, et ema rasedus ei olnud planeeritud. Juliette oli veetnud öö mehega, kellesse ta oli täielikult armunud, kuid keda ta enam kunagi ei näinud. Juliette ütles alati, et Eva oli ootamatu, kuid imeline kingitus, aga kas ta oli ema elu ära rikkunud?

Ta sulges kaane ja asetas käe laekale.

Mida nende unustatud unistustega peale hakata? Ta ei saanud neid minema visata, nüüd, kui ta oli neid näinud, ja ta ei saanud neid laekasse sulgeda, et need enam iial päevavalgust ei näeks.

Üks mõttealge hakkas ta peas idanema, kuid ta heitis selle kõrvale. Ta ei saa seda teha. See oleks naeruväärne.

Põrandalaud krigises pööningu kaugeimas nurgas ja ta vaatas sinnapoole. Seal polnud midagi.

„Gladys?“ ütles Eva, tundes end pisut tobedana. „Ema?“

Vaikus.

Mida ma nende unistustega tegema peaksin?

Vaikus.

Eva otsis taskust tšeki, mille jurist oli talle andnud. Kakskümmend kuus tuhat naela. Ta vaatas uuesti laegast, ja oli see siis Gladyse, ema või tema oma mõtteselguse pärast, kuid korraga teadis ta täpselt, mida teha.

TEINE PEATÜKK

Laurel tõstis Eva ette tassi teed ja viilu ananassikooki ning võttis tema vastas köögilaua ääres istet.

„Räägi uuesti, mida sa oma osaga peale kavatsed hakata,“ uuris Laurel.

„Ma lähen maailma ringi reisima,“ ütles Eva, värin hääles tunnistamas, et tema enesekindlus otsuse suhtes kahaneb iga mööduva minutiga.

Laurel jõllitas teda ja katsus demonstratiivselt ta otsaesist. „Olgu, kus minu Eva on ja mida sa temaga teinud oled?“

„Hea nali.“

Laurel puhkes naerma. „See lihtsalt pole miski, mida ma suudaks kujutleda sind tegemas. Ma arvasin, et sa investeerid mõnedesse kenadesse, turvalistesse aktsiatesse, või paned raha säästuarvele, või teed midagi muud mõistlikku, või isegi annetad selle heategevusele.“

„Ma pean seda tegema,“ ütles Eva ja silitas aardelaegast, mille oli kaasa võtnud.

„Kas see on kuidagi seotud selle kadunud laekaga siin?“ küsis Laurel laekale osutades. „Kas sa hakkad mul Indiana Jonesi mängima ja kogu maailma kadunud aardeid välja otsima?“

„Kas teadsid, et ema koostas unistuste nimekirja, pani kirja kõik, mis ta oma eluga peale hakata tahtis?“

Laurel kortsutas kulmu. „Millal?“

„Päev enne kaheksateistkümnendat sünnipäeva.“

Tädi raputas pead, naljatuju kadunud. „Ei teadnud.“

Eva löi laekakaane lahti ja pakkus selle sisu Laurelile lugemiseks. Laurel võttis ühe ja luges, võttis järgmise ja uuesti järgmise ja luges ka neid, laotades need lauale nende vahel.

„See oli elu, mida ta oleks pidanud elama ... kui ta poleks saanud mind.“

Laureli pilk kinnitus Evale. „Sinu ema jumaldas sind. Ta ei kahetsenud sinu saamist, mitte sekundiksi.“

„Ma pean tema eest need unistused täitma. Ta ohverdas kogu oma elu minu nimel, kõik need plaanid, lootused ja unistused. Ma pean tegema kõike, mida ta teha ei jõudnud. Siin on viis asja, mis ta jõudis enne surma ära teha. Neid tegi ta oma hulludel reisidel. Ta püüdis teha kõike selles nimekirjas, milleks polnud talle veel võimalust avanenud. Ta suri, enne kui oli veeranditki teha jõudnud. Pean selle nimekirja tema eest lõpetama. Ema tahab, et teeksin seda tema raha eest, ja seda ma ka teen.“

Laurel kõhkles pikalt, enne kui vastas. „Su ema oleks tahtnud, et sa kulutaksid raha sellele, mida sina tahad, mitte sellele, mida tema tahtis. Aga ... ma näen, et oled otsuse juba langetanud, ja mulle meeldib, et sa reisima lähed. Sinu hääles on viimastel päevadel nii palju elevust olnud ja mulle meeldib seda kuulda.“

Eva vaatas unistusi laual. „Mõne puhul pole mul aimugi, kust alustada,“ ütles ta. Ta võttis ühe. „Mine tagasi Skagenisse“. „Kus see veel on?“

„Taanis, ja hääldus on *Skeigen*.“

„Ma ei teadnudki, et ema Taanis käis. Miks ta sinna tagasi tahtis minna?“

„Mäletad tema lugusid teatriturneest Euroopas, kui ta „Võlur Ozis“ Dorothyt mängis?“

Eva noogutas. „Ta käis Taanis ka?“

Laurel noogutas. „Ta oli seitsmeteistkümneaastane ja ma arvan, et see turnee ja erinevate riikide nägemine nakataski teda reisisisikuga.“

„Ja mida teie isa tema Euroopas reisimise kohta arvas?“

„Loomulikult oli ta vastu. Ta polnud nõus millegagi, mida su ema teha tahtis, ja see pani teda muidugi seda veel rohkem tahtma.“

Eva huulile tõi selline mässumeelsus muige. Tema vanaema oli surnud, enne kui Eva sündis, niisiis ei tundnud ta teda ega teadnud, kuidas ta oleks Juliette'i hullematele plaanidele reageerinud. Vanaisa oli Juliette'i peaaegu kodust välja visanud, kui ta Eva ootele jäi. Juliette oli isegi uue perekonnanime võtnud, et katkestada side isaga, ning tema nimeks sai lavanimi Juliette Blue. Kui Eva sündis, oli ka tema selle pärinud. Eva oli vanaisaga vaid paaril korral kohtunud ja mäletas teda kui tigidat ja kibestunud vanameest. Hukkamõistetv oli tema hüüdnimi. Ta suri aastate eest ja Juliette ei valanud ainsatki pisarat.

„Juliette armastas Skagenit, kuid nii palju kui ma tean, oli seal mees, kellesse ta kõrvuni armus. Ta oli seal vaid nädala, kuid selle järgi, mis ta mulle rääkis, oli üsna selge, et ta oli mehest täielikult sisse võetud. Arvan, et see oli esimene mees, kellega ta magas.“

Eva kummardus lähemale, et kuulda suhtest, millest tal aimugi ei olnud.

„Mis ta nimi oli?“

„Ma ei tea, Juliette ei rääkinud mulle palju. Isa kuulis meid pealt, kui me sellest pärast Juliette'i kojujõudmist rääkisime, ja sattus raevu. Ta ütles, et tema tütar ei aele ringi ega jää rasedaks. Pärast seda ta mehest enam ei rääkinud.“

„Mis juhtus, miks nad kokku ei jäänud?“

Laurel kehtas õlgu. „Küllap on kaugsuhted keerulised. See oli peaaegu kolmkümmend aastat tagasi, kui meil polnud sotsiaalmeediat, Skype'i ega muid suhtluskanaleid, mis praegu olemas on. Juliette kirjutas talle paar korda, kuid mees ei vastanud. Nad ei näinud teineteist enam kunagi. Võib-olla ei armastanud mees Juliette'i sama palju kui naine teda.“

Eva ohkas. „Uhh, miks mehed sellised mölakad peavad olema?“

„See on suur üldistus,“ kortsutas Laurel kulmu. „Mitte kõik mehed ei ole mölakad. Ma tean, et sul on tunne, nagu oleks isa su hüljanud, kuid ma arvan, et paljud asjaolud polnud tema kontrolli all. Ja see ei tähenda, et kõik mehed oleksid sellised.“

Eva mõtles isale. Ta oli juhuslikult näinud artiklit temast ja tema uuest elulooraamatust, milles ta näitas oma Los Angelese kodu – koos basseini, minigolfväljaku ja tagaaiaga. Seal olid fotod temast koos andunud abikaasaga, kellega ta tähistas kahekümne seitsmendat pulma-aastapäeva. Maailm ei teadnud Evast, tema räpasest väikesest saladusest, midagi. Ta polnud Thomas Connoriga kunagi kohtunud, kuigi oli emal palunud isa oma seitsmendaks sünnipäevaks külla kutsuda. Mees oli olnud liiga hõivatud. See ilmselt kujundas maast madalast tema arusaama meestest. Kuigi tegelikult arvas ta, et peaks isale mingil määral tänulik olema. Too oli pärast Eva sündi Juliette'ile kopsaka vaikimisraha andnud, et maja Clementine'i avenüül täiesti välja osta.

„Ei, ma tean, et sul on õigus. Olen kindel, et maailmas on ka toredaid mehi, ema lihtsalt ei osanud neid valida,“ ütles Eva. Kuigi ta ise polnud samuti meeste valikul erilisi edusamme teinud. Tema suhted ei kestnud kunagi kaua. Ta vaatas Laureli

abikaasa Michaeli fotot. Too oli aastate eest surnud ja olnud võr-ratu mees. Laurel polnud seitsaadik kellegagi koos olnud, kuni viimase ajani, mil ta oli hakanud kohtamas käima kena Jamesi-nimelise mehega. Ja asjad tundusid edenevat. Võib-olla polnudki kõik mehed mölakad.

„Ja kuhu sa peale Skageni veel kavatsed minna? Räägi oma plaanidest,“ ütles Laurel tema mõtetesse sisse tungides.

„Noh, kindlasti New Yorki. See on ema nimekirjas, kuid see on üks koht, mida olen alati tahtnud külastada. Ma tahan Jaapanis kirsioisi näha. Olen viimastel päevadel peaaegu lakka-matult fotosid vaadanud ja need näevad lihtsalt imelised välja. Jaapanis on mõnes kohas lausa tuhandeid kirsipuid. See on seal täielik fenomen, nad maalivad neid, kirjutavad neist luuletusi ja panevad neid isegi oma toidu ja joogi sisse. Ma tõesti tahan minna ja seda kõike kogeda. Kuid peale selle ei ole ma milleski kindel.“ Eva tõmbas kotist tahvelarvuti. „Nagu tead, on kau-geimad kohad, kus ma käinud olen, Prantsusmaa, Hispaania ja Saksamaa. Kaugemale pole ma jõudnud, ja pole tahtnud ka. Ma pole kindel, kus oleks kõige parem neid asju kogeda, ja ma ei tea isegi, kus mõned neist asuvad. Niisiis otsustasin, et ajan asju reisi-büroo kaudu ja lasen neil mõned ekskursioonid korraldada. Ja ma leidsin ühe, mis korraldab saatjaga reise – niisiis tuleb keegi minuga kaasa, keegi, kes tunneb piirkonda ja eri kultuure ning oskab mind eri riikides asjatundlikult suunata.“

Eva libistas sõrmega õiget lehekülge otsides innukalt ekraanil. Kuigi mõte reisimisest hirmutas ta pooloimetuks, oli ta samal ajal ka elevel. Hoolimata Laureli sõnadest tahtis ta seda.

„See on hea mõte,“ ütles Laurel. „Kas sa saad ise valida, kellega sa reisisid?“

„Jaa, see on asja juures parim.“ Eva avas reisibüroo „Maailm on sinu päralt“ veebilehe. „Neil on valida kuue inimese vahel.“

Eva keeras tahvelarvuti ringi, et näidata Laurelile kuut giidi.

„Vau, milline kuum mees,“ ütles Laurel tahvelarvutile osutades.

Eva ei pidanud vaatamagi, kellele Laurel osutas. Thor Anderson. Mees nägi välja nagu jumal. Ja mitte ainult kena välimuse mõttes. Ta nägi välja, nagu oleks tippskulptor vorminud ta parimast marmorist ja siis ellu äratanud. Ta oli naeruväärselt suurt kasvu, täites väikese foto. Tema silmad olid sügavsinised, nagu oleks kunstnik nende värvi valinud Bali või Maldiivide merest. Tal olid voolitud põsesarnad ja täpselt nii palju habemetüügast, et näha välja seksikas, kuid mitte kasimatu. Tema pikemapoolsed blondid juuksed olid täiuslikult soengusse seatud, nagu oleks need maalitud. Ta oli veatu. Ja tema ennast täis naeratuses võis välja lugeda, et ta teab, milline ta välja näeb. See oli mees, kes teadis, et ta on kingitus naistele. Igatahes mitte Eva tüüp. Kohe üldse mitte.

„Tema nimi on Thor, Laurel. Äikesejumal. Millisele idioodile pannakse nimeks Thor? Võin kihla vedada, et see on võltsnimi, kasutusel ainult selleks, et muljet avaldada.“ Eva klikkis profiilil, et oma väidet kinnitada. Seal oli mitu uut fotot. Thor seismas kalli väljanägemisega jahil, lõogastumas mullivannis, tugevad käed laiali sirutatud, ülbe naeratus huulil. Veel üks foto temast smokingis, seismas pilvelõhkuja katusebaaris, linnatuled vilkumas kaugel all, klaas šampanjat käes. Ja veel üks, juhtimas hõbehalli Aston Martinit. „Ta näeb välja nagu ülbe, ennast täis jobu.“

Laurel noogutas. „Ta näeb tõesti natuke upsakas ja üleolev välja, seda küll. Kuid äkki on tal olemas pehmem pool, mis ei hõlma kiireid autosid ja glamuurset elustiili?“

„Kas sa suudaksid veeta kuu või rohkem temaga? Kas sa lugesid ta elulugu? „Mulle meeldib näidata inimestele elu peenemaid

elamusi. Hasartmängudest Monacos kuni Seišellide luksuskurortideni – mina olen mees, kel on maagiline võti salaklubidesse ja kes saab alati maailma eksklusiivsemates restoranides laua“,“ luges Eva. „Nooblid restoranid, kasiinod, salaklubid. See pole absoluutselt minu rida. Ma hakkän sügelema, kui pean juurdlema, millist kahvlit kasutada. Mul pole pidulikke riideid, mu tööelu möödub pidžaamas voodil istudes.“

„Küllap on sul õigus. Me peame leidma kellegi, kes on rohkem sinu lainepikkusel. Ja ma ei tahaks seda küll öelda, kuid Thor seda ei ole, isegi kui ta teab, kuidas oma haamrit kasutada,“ ütles Laurel.

Eva puhkes naerma.

Tädi klikkis Thori lehelt esilehele. „Kuidas Simon sobiks?“

Eva muigas. „Ma saan aru, mis sa teed. Mul pole vaja meest, kes mind maailmas saadaks. Olen valinud Rebecca.“ Ta klikkis Rebecca profiilil. „„Mulle meeldib maailma avastada ja leida üles kõik põnevad kõrvalised nurgatagused. Väike Itaalia restoran Rooma kõrvaltänaval, kus pakutakse parimat pitsat, Tai turg, kus iga värv, maitse ja lõhn on kättesaadav, telkimine Tansaania tähtede all.“ Ta paistab täpselt minu moodi inimene olevat. Ma juba võtsin selle firmaga ühendust ja saan temaga homme kokku.“

„Ta tundub armas olevat,“ arvas Laurel.

„Ma loodan ka. Võimalik, et pean reisil aeg-ajalt temaga tuba jagama. Jääb vaid loota, et ta ei norska.“

Laurel naeris ja Eva haukas suutäie kooki.

„Mis sa oma rahaga peale kavatsed hakata?“ küsis Eva.

„Ma ostan Porsche,“ ütles Laurel.

„Veranda? Majale?“* küsis Eva. See tundus kummalise investeeringuna, kuid kui see Laureli õnnelikuks tegi, polnud siin midagi vaielda.

Laurel naeris. „Ma võisin olla tagasihoidlikum õde, ja ma polnud päris kindlasti selline looduslaps nagu su ema, kuid nii igav ma nüüd ka ei ole. Ma ostan Porsche 911, kirsipunase kabrioleti. Kui noorem olin, tahtsin astronautiks saada, sünnitada viis last, elada eesliga talus ja sõita ringi Porsche 911-ga. Ükski neist unistustest pole täitunud, ja sellest pole midagi, aga nüüd võin vähemalt saada selle Porsche, mis siis, et kasutatud ja tõenäoliselt mitu aastat vana. Ja kes teab, võib-olla hangin ka eesli, ruumi peaks aias jaguma.“

Eva naeratas. „Sa ostad sportauto?“

„Jaa. Mida vanaproua Scott kaheksakümne kuuendast sellest küll arvab?“ naeris Laurel.

„See meeldib mulle,“ ütles Eva. „Viid ehk eesligi sellega sõitma?“

„Mine tea, äkki viingi.“

Eva naeratas. Talle meeldis, et Laurel teeb vähemalt mõne unistuse teoks. Tema aga pidi nüüd ema unistused käsile võtma.

* Veranda on inglise keeles *porch*. (Toimetaja märkus)

KOLMAS PEATÜKK

„Arvan, et Havai on delfiinidega ujumiseks üks paremaid paiku,“ ütles Rebecca, klõpsutades fotosid lopsakatest troopilistest saartest ja türkiissinistest vetest. „Võid nendega vabas looduses ujuda, mis on igatahes etem kui need kohad, kus delfiine vangis hoitakse ja toidu eest trikke tegema õpetatakse. Pealegi on see Havai – kui lähed elu reisile, peab Havai kindlasti nimekirjas olema.“

Eva noogutas innukalt. Rebecca hakkas talle kohe meeldima. Ta tundus armas ja lahke, ja maailmas reisimise küsimustes läbi ja lõhki asjatundja. Rebecca oli sedasorti reise varemgi korraldanud ja teadis, kuhu minna ja mida vaadata. Eva teadis, et hakkab temaga hästi läbi saama, tundus, et neil on koos lõbus. Ja mis kõige parem – kui Eva talle nimekirja näitas, ei arvanud Rebecca üksnes seda, et kõik unistused on täiesti teoks tehtavad, vaid ta laadis need ka kiiresti oma tabelisse, et nad saaksid reisikava välja töötama ja unistuste nimel tegutsema asuda. Kui oli miski, mis Evale meeldis, oli see tabel. Rebecca oli kahtlemata sugulashing.

„Virmaliste nägemine võib praegusel aastaajal olla keeruline, kuna nende jaoks on parim aeg septembrist märtsini,“ ütles ta, sõrmed liikumas sajamiilise tunnikirusega, et kõik oma arvutisse kirja panna. „Aga kuna me külastame sel reisil tõenäoliselt Austraaliat ja Uus-Meremaad, võime minna kuhugi, kus on võimalik näha lõunapoolkera virmalisi, *aurora australis*’t. Mis sa arvad, kas see sobib?“